

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2020r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 7.753,67 zł (siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt trzy złote 67/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- od kwoty 233,33 zł od dnia 11 marca 2020r.,
- od kwoty 722,13 zł od dnia 13 marca 2020r.,
- od kwoty 1.353,00 zł od dnia 14 marca 2020r.,
- od kwoty 430,50 zł od dnia 17 marca 2020r.,
- od kwoty 726,93 zł od dnia 18 marca 2020r.,
- od kwoty 617,46 zł od dnia 19 marca 2020r.,
- od kwoty 799,50 zł od dnia 20 marca 2020r.,
- od kwoty 603,93 zł od dnia 24 marca 2020r.,
- od kwoty 861,00 zł od dnia 31 marca 2020r.,
- od kwoty 246,00 zł od dnia 1 kwietnia 2020r.,
- od kwoty 801,96 zł od dnia 2 kwietnia 2020r.,
- od kwoty 357,93 zł od dnia 3 kwietnia 2020r.,

oraz kwotę 2.800,51 zł (dwa tysiące osiemset złotych 51/100) tytułem rekompensaty kosztów odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 118),

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 500,- zł (pięćset złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 7.753,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kwoty 2.800,50 zł tytułem rekompensaty kosztów odzyskiwania należności a także kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że wykonywał na rzecz pozwanego usługi serwisowe drukarek. Pozwany nie zapłacił naliczonego w związku z tym wynagrodzenia także mimo dodatkowego wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 maja 2020r., nakazano pozwanemu aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 7.753,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 233,33 zł od dnia 11 marca 2020r., od kwoty 722,13 zł od dnia 13 marca 2020r., od kwoty 1.353,00 zł od dnia 14 marca 2020r., od kwoty 430,50 zł od dnia 17 marca 2020r., od kwoty 726,93 zł od dnia 18 marca 2020r., od kwoty 617,46 zł od dnia 19 marca 2020r., od kwoty 799,50 zł od dnia 20 marca 2020r., od kwoty 603,93 zł od dnia 24 marca 2020r., od kwoty 861,00 zł od dnia 31 marca 2020r., od kwoty 246,00 zł od dnia 1 kwietnia 2020r., od kwoty 801,96 zł od dnia 2 kwietnia 2020r., od kwoty 357,93 zł od dnia 3 kwietnia 2020r. oraz kwotę 2.800,51 zł tytułem rekompensaty kosztów odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 118) i kwotę 500,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Przyznał fakt zawarcia między stronami umowy oraz wysokość ustalonego przez powoda wynagrodzenia jako zgodną z jej warunkami. Podniósł jednak, że powód prace serwisowe wykonywał nienależycie (wadliwie lub z opóźnieniem) co skutkowało obciążeniem powoda przez zleceniodawcę – Zakład Ubezpieczeń Społecznych karą umowną. Kara ta została przez pozwanego zapłacona poprzez potrącenie należnego mu wynagrodzenia. W zakresie w jakim odpowiedzialność za nienależyte wykonanie usług serwisowych ponowi wyłącznie powód, zapłacona kara umowna stanowi szkodę wyrządzoną pozwanemu o wartości 28.600,- zł. W związku czym pozwany wezwał powoda do jej zapłaty a następnie skierował do niego oświadczenie o jej potrąceniu z wierzytelnością powoda objętą pozwem. W konsekwencji, pozwany podniósł zarzut potrącenia wierzytelności odszkodowawczej w wysokości 28.600,- zł z dochodzoną pozwem wierzytelnością.

Sąd ustalił.

Strony zawarły umowę o świadczenie usług serwisowych w zakresie serwisu drukarek, na podstawie zleceń jednostkowych. Beneficjentem tych usług był Zakład Ubezpieczeń Społecznych z którym pozwany zawarł w dniu 10 stycznia 2020r. umowę o serwisowane pogwarancyjne urządzeń drukujących w Oddziałach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G., E., K. i S., zobowiązując się m.in. do wykonania usługi serwisowej dla każdego urządzenia objętego umową w ciągu 3 dni roboczych, biegnących od godziny 7.00 w dniu następnym po otrzymaniu zgłoszenia (§ 4 ust. 5), pod rygorem obciążenia karą umowną w wysokości 100,- zł za każdy rozpoczęty dzień opóźnienia, płatną w terminie 14 dni (§ 8 ust. 1 pkt 2).

Dowód: umowa Nr (...) – k. 177 – 192.

W wykonaniu łączącej strony umowy, pozwów wykonywał usługi serwisowe urządzeń drukujących, obejmujący: wymianę rolek, wymianę zespołu bębna, czyszczenie (rolek, czujników, wałków, podajnika ADF), wymianę zespołu grzejnego, wymianę czujnika położenia wałków, wymianę wałka ładującego, naprawę sprzęgła pobierania, wymianę lasera, wymianę kasety, wymianę płyty głównej, wymianę lampy skanera, wymianę napędu z czujnikiem tylnej kłapy, usunięcie błędów, przegląd techniczny i obciążył pozwanego wynagrodzeniem, określonym w fakturach VAT w tym:

- w wysokości 233,33 zł płatnym do 10 marca 2020r.,
- w wysokości 599,13 zł płatnym do 12 marca 2020r.,
- w wysokości 123,- zł płatnym do 12 marca 2020r.,

W piśmie z dnia 4 czerwca 2020r., wysłanym na adres przedsiębiorstwa powoda, pozwany zawarł oświadczenie o potrąceniu wierzytelności odszkodowawczej w wysokości 28.600,- zł z wierzytelnością powoda z tytułu odsetek od kwoty dochodzonej pozwem w wysokości 184,42 zł oraz z tytułu rekompensaty kosztów odzyskiwania należności w wysokości 2.800,51 zł.

Powód odmówił uznania skuteczności potrącenia wskazując na brak wzajemnej wierzytelności pozwanego.

Dowód: nota księgowa Nr (...) – k. 202, nota księgowa Nr (...) – k. 203, pismo z dn. 28.05.2020r. – k. 204, pismo z dn. 29.05.2020r. z potwierdzeniem nadania i doręczenia – k. 205 – 207, 208 – 209, pismo z dn. 4.06.2020r. z potwierdzeniem nadania – k. 210 – 211, 212, pismo z dn. 5.06.2020r. z potwierdzeniem nadania – k. 213 – 214, 215, pismo z dn. 8.06.2020r. – k. 237 – 238, pismo z dn. 10.06.2020r. – k. 240 – 241.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie i sprzeciwie wnioski o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda i pozwanego nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/08). Nie można też było takiego wniosku wywodzić z żądania przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron, gdyż po pierwsze ocena zasadności a tym samym dopuszczenia takiego dowodu należy do Sądu. Co więcej odebranie zeznań od świadka może nastąpić na piśmie (art. 271¹ k.p.c.), co ostatecznie wyklucza związek między wnioskiem o przeprowadzenie dowodu osobowego i wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy (dezaktualizuje to dyskusyjny pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 maja 2019r., sygn. akt I ACa 102/19). Ostatecznie, od reprezentującego pozwanego zawodowego pełnomocnika należało oczekiwać jednoznacznego sformułowania wniosków procesowych.

Stan faktyczny ustalono na podstawie zaofiarowanych przez obie strony dowodów z dokumentów, prawdziwość i rzetelność których nie była kwestionowana.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 458¹⁰ k.p.c., pominięto wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. B., gdyż powołano go na okoliczności w części niesporne a to wykonywanie między stronami umowy i jej warunki w tym wysokość wynagrodzenia oraz na okoliczność wystawienia faktur VAT, która nie dość że wykazana dowodami z dokumentów, nie podlegała dowodzeniu zeznana im świadka (art. 458¹⁰ k.p.c.) W pozostałej części Sąd uznał wniosek za zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Dotyczy to w szczególności twierdzenia o zawieraniu jednostkowych umów zlecenia dotyczących serwisu drukarek. W ocenie Sądu twierdzenia te powołano jedynie w obronie przed zarzutem potrącenia a przeprowadzenie postępowania dowodowego na tę okoliczność w sposób nieuzasadniony przedłuży postępowanie. W pozwie bowiem powód wyraźnie wskazał, że pozwany zlecał mu serwisowanie drukarek na podstawie „zawartej ustnie umowy serwisowej”. Strony łączyła zatem jedna umowa ramowa (serwisowa) na podstawie której powodowi udzielane były konkretne zlecenia (polecenia) wykonania serwisu. Za takim stanowiskiem przemawia także wynikający z § 7 umowy Nr (...) obowiązek zawarcia tego typu stałej umowy w całym okresie jej wykonywania. Oddaleniu podlegał także wniosek pozwanego o przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka A. Z. jako nieistotny dla rozstrzygnięcia (art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.). Pozwany dowód ten powołał na okoliczność przebiegu współpracy stron w zakresie zawartej umowy o podwykonawstwo, w szczególności sposobu zgłaszania serwisów, wskazywania terminów ich wykonania, wadliwego wykonania serwisów przez powoda wykonywania serwisów przez powoda z opóźnieniem oraz procesu wyjaśniania z powodem zaistniałych nieprawidłowości i ich przyczyn – a zatem okoliczności mających uzasadniać podniesiony w sprawie zarzut potrącenia. Tymczasem okazał się on niedopuszczalny, o czym szczegółowo niżej. Z tych samych przyczyn pominięto wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Jako zbędne oddalono wnioski obu stron o przeprowadzenie dowodów z dokumentów dotyczących sposobu wykonania umowy a to: wykazu zgłoszeń serwisowych (wniosek pozwanego) oraz pisma e-mail z dnia 4 maja 2020r. (wniosek pozwanego) a także pisma e-

mail z dnia 29 kwietnia 2020r. (wniosek powoda) i fotografii (wniosek powoda). Wnioski te związane są wyłącznie z zarzutem potrącenia, który okazał się niedopuszczalny, co czyniło przeprowadzenia tych dowodów zbędnym.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, oraz mając na względzie okoliczności między stronami niesporne, ustalono, że strony łączyła umowa o świadczenie przez powoda usług serwisowych, których bezpośrednim beneficjentem był Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Jak wskazano wyżej mając na uwadze twierdzenia pozwu o zawarciu ustnej umowy serwisowej korelujące ze stawianym pozwanemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wymogami zawarcia takiej umowy z podwykonawcą (§ 7 umowy nr (...)) należało uznać – wbrew twierdzeniom pisma powoda z dnia 2 sierpnia 2020r., że strony łączyła jedna umowa serwisowa (a nie szereg takich umów), w wykonaniu której powód wykonywał jednostkowe usługi serwisowe. W adekwatnej relacji z tezą o zawarciu jednej umowy pozostaje także sposób w jaki powodowi powierzano wykonywanie poszczególnych prac serwisowych, mianowicie w drodze zgłoszeń serwisowych, które określały jedynie rodzaj niesprawności drukarki i czynności podjęte w celu jej naprawy a zatem nie mogły być uznane za zlecenie w rozumieniu art 734 i nast. k.c. Materiał dowodowy nie dostarczał informacji o szczególnych warunkach tej umowy. Należy ją kwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego o zleceniu (art. 750 k.c.). Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c.). Powodowi służyło zatem co do zasady wynagrodzenie za wykonane czynności. Bezspornym przy tym pozostawało, że powód wykonał usługi objęte umową (zarzuty pozwanego dotyczyły terminu ich wykonania), a zatem brak było przeszkód dla żądania przezeń zapłaty wynagrodzenia także w świetle art. 744 k.c., który nie uzależnia prawa do wynagrodzenia od jakości (zwłaszcza że jest to umowa starannego działania) ani terminowości spełniają świadczenia a jedynie faktu jego spełnienia. Przyjęta przez powoda dla kalkulacji wynagrodzenia stawka nie była w sprawie kwestionowana. Doprowadziło to Sąd od przekonania o zasadności roszczenia co do zasady i wysokości (7.753,67 zł).

Od poszczególnych kwot składających się na dochodzone roszczenie (określonych w fakturach VAT), przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienia w transakcjach handlowych na podstawie art. 481 § 1 k.c. i wobec spełnienia przesłanek z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j.: Dz.U. z 2020r., poz. 935), a to spełnienia wzajemnego (obciążającego powoda) świadczenia niepieniężnego oraz upływu terminu zapłaty określonego w fakturach VAT. W uzupełnieniu należy wskazać, że sporna umowa była transakcją handlową wobec spełnienia warunków podmiotowych (art. 2 pkt 1 cyt. ustawy) i przedmiotowych (art. 4 pkt 1 cyt. ustawy). W sentencji wyroku w zsumowano kwoty stanowiące podstawę naliczania odsetek, dla których termin zapłaty był jednakowy.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a cyt. ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zw. z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz.U. poz. 1649), wierzycielowi (powodowi), od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5.000,- zł, która jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Prawo do rekompensaty przysługuje od każdej transakcji handlowej, przez którą należy rozumieć umowę (art. 10 ust. 2 w zw. z art. 4 pkt 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych), przy czym w razie uzgodnienia spełniania świadczenia częściami, rekompensata kosztów odzyskiwania należności przysługuje od każdej częścią świadczenia pieniężnego (art. 11 ust. 2 pkt 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zw. z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych). W konsekwencji powodowi służyła rekompensata kosztów odzyskiwania należności w stosunku do każdego wynagrodzenia za usługę serwisową wykonaną na podstawie łączącego strony stosunku prawnego,

określonego w poszczególnych fakturach VAT. Rekompensata ta została obliczona przy zastosowaniu prawidłowego kursu euro i wynosiła łącznie 2.800,51 zł.

Pozwany nie zdołał skutecznie obezwładnić roszczenia powoda. W tym zakresie podniósł jedynie zarzut potrącenia kwoty mającej stanowić szkodę poniesioną przez powoda pozwanego na skutek spełnienia przez powoda świadczenia z opóźnieniem, której wartość wyznaczała kara umowna naliczona z tego tytułu pozwanemu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych – w oparciu o postanowienia § 8 ust. 1 pkt 2 umowy z dnia 10 stycznia 2020r. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzut taki ma charakter procesowo materialny – odnosi skutek materialny w odniesieniu do roszczenia wzajemnego, jednak wymaga zachowania rygorów procesowych. Jakkolwiek może on być oparty na twierdzeniu o spełnieniu świadczenia w wyniku uprzedniego potrącenia, to jednak z procesowego punktu widzenia ma postać zarzutu mającego doprowadzić bezpośrednio do wygaśnięcia roszczenia dochodzonego pozwem. Pozwany nadal mu zresztą taką właśnie formę. Bez względu czy zarzut potrącenia odwołuje się do uprzedniego oświadczenia o potrąceniu, czy też zawiera w sobie takie oświadczenie. Podkreślenia przy tym wymaga, że w przypadku, gdy oświadczenie zostało złożone po wytoczeniu powództwa (ale poza procesem), oparta na tym obrona pozwanego musi przyjąć postać zarzutu potrącenia a nie spełnienia świadczenia (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005r., sygn. akt III CZP 56/05; T. Zembrzusi (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II, Lex/el). Przedstawione do potrącenia, wzajemne roszczenie odszkodowawcze spełniało przesłanki potrącenia z art. 498 § 1 k.c., będąc świadczeniem pieniężnym, wymagalnym (pozwany wezwał powoda do jego zapłaty w zgodzie z wymogami z art. 455 k.c.) i zaskarżalnym. Odpowiadało też wymogom z art. 203⁽¹⁾ § 1 k.p.c., wynikając z tego samego stosunku prawnego co roszczenie dochodzone pozwem. Powód domagał się bowiem wynagrodzenia umownego, zaś powoływane przez pozwanego odszkodowanie wynikało z rzekomego, nienależytego wykonania tej umowy. Niemniej uszło uwagi pozwanego, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu odrębnym – uproszczonym. Powód dochodził w nim bowiem świadczenia o wartości nieprzekraczającej 20.000,- zł (art. 505⁽¹⁾ § 1 k.p.c.). Sąd nie znalazł przy tym podstaw do rozpoznania sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, gdyż trudno przyjąć aby rozstrzygnięcie o istnieniu wzajemnego roszczenia pozwanego przyczyniło się do sprawniejszego rozwiązania sporu (art. 505⁽¹⁾ § 3 k.p.c.). Po myśli przepisu art. 505⁽⁴⁾ § 2 k.p.c., powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Oznacza to, że przedmiotem zarzutu potrącenia nie może być roszczenie, którego wartość przenosi kwotę 20.000,- zł, ale również – mając na względzie art. 505⁽³⁾ § 3 k.p.c. – jego część w razie gdy całość opiewa na kwotę wyższą niż 20.000,- zł (**vide:** M. Olczyk, Postępowanie uproszczone przed sądem pierwszej instancji w znowelizowanym Kodeksie postępowania cywilnego, cz. II, teza 4, TPP z 2001r., Nr 2, s. 33 – 46). Ratio legis powołanego przepisu ma służyć uproszczeniu i przyspieszeniu postępowania, zwalniając Sąd z rozpoznawania w istocie dwóch roszczeń w ramach jednego postępowania. Nie można przeto podzielić poglądu Piotra Pogonowskiego ([w:] H. Dolecki (red.), T. Wiśniewski (red.), J. Iwulski, G. Jędrzejek, I. Koper, G. Misiurek, P. Pogonowski, D. Zawistowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, LEX, 2010), jakoby w takim przypadku zarzut potrącenia mógł zostać rozpoznany do wysokości wartości wyznaczonej przepisem art. 505⁽¹⁾ pkt 1 k.p.c. Pozostaje to bowiem w oczywistej sprzeczności z w/w wykładnią celowościową. Trzeba przy tym zauważyć, że wskazana norma procesowa uniemożliwia pozwanemu skorzystanie z zarzutu potrącenia wierzytelności wzajemnej niepodlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, nawet jeżeli dokonanie czynności prawnej kompensaty jest według przepisów prawa materialnego skuteczne (**vide:** P. Telenga [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, LEX, 2012). Bez znaczenia pozostaje zatem, czy podniesiony przez pozwanego zarzut miałby charakter materialnoprawny czy procesowy. Przedstawiona do potrącenia wierzytelność pozwanego opiewała na kwotę 28.600,- zł, a zatem nie podlegałaby rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, a tym samym zarzut potrącenia okazał się niedopuszczalny.

W uzupełnieniu powyższego należy zauważyć, że pozwany powoływał się na nienależyte wykonanie umowy przez powoda (art. 471 k.c.). Samo wykazanie tej okoliczności przy braku dalszej inicjatywy związanej z poniesioną szkodą i jej wpływem na prawo powoda do wynagrodzenia nie oddziaływałoby jednak wpływu na wynik sprawy.

Podkreślenia wymaga, że uznanie za szkodę po stronie pozwanego naliczonej mu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kary umownej, a następnie pomniejszenie o nią wynagrodzenia powoda stanowiłoby nie tylko złamanie zasady kontrydktoryjności (pozwany nie powoływał się na takie rozwiązanie), ale i obejście przepisów postępowania z uwagi na które pominięto zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 109 § 1 zd. 2 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 500,- zł, stanowiąc opłatę sądową od pozwu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/